

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 600/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, Námestie SNP 41, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 11/2017 z 11. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 11/2017 z 11. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 0 Tp 437/2014 z 8. júla 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) nariadil podľa § 148 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) pozorovanie duševného stavu sťažovateľa, ktorý je trestne stíhaný pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov v zdravotníckom ústave.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Tpo 58/2014 z 3. marca 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zamietnutá.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že najvyšší súd nemal ním podané dovolanie odmietnuť. K tomuto uvádza: *„Podľa ust. § 368 ods. 1 Tr. poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.*

Porušovateľ svoje rozhodnutie oprel len o tú skutočnosť, že nejde o rozhodnutie v zmysle Trestného poriadku, proti ktorému môže podať obvinený dovolanie. Tu by som však rád poukázal ja možnosť podania dovolania v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia nielen proti rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon, ale aj vtedy ak došlo k porušeniu ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, čo som v samotnom dovolaní uviedol a dostatočným spôsobom aj preukázal.“

Sťažovateľ ďalej namieta, že *„z rozhodnutia dovolacieho súdu nie je zrejmé, či prebehlo regulárne hlasovanie o rozhodnutí“*, keďže *„uznesenie podpísal iba predseda senátu Najvyššieho súdu“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. 06. 2018, sp. zn. 4 Tdo/11/2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2018, sp. zn. 4 Tdo/11/2017 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a napadnutým postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej; ak ústavný súd relevantnú príčinnú súvislosť nezistí, odmietne sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom... ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V sťažnosti je síce uvedené, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, avšak k predloženej sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie sťažovateľa na jeho zastupovanie označeným právnym zástupcom. Uvedená skutočnosť už sama osebe zakladá v zmysle judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 276/09, I. ÚS 17/2017, III. ÚS 331/2018) dôvod na odmietnutie tejto sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Aj v prípade splnenia zákonom predpísaných náležitostí je dôvodom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Sťažovateľ totiž namieta porušenie svojich v petite sťažnosti označených práv uznesením najvyššieho súdu, ktorým tento odmietol jeho dovolanie proti uzneseniu krajského súdu. Ako správne najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, z § 368 ods. 2 Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že dovolanie proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o nariadení pozorovania jeho duševného stavu

v zdravotníckom ústave, nie je prípustné. Túto skutočnosť sťažovateľ vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy nijakým ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnil.

Rovnako by neobstála ani námietka sťažovateľa spočívajúca v tom, že napadnuté uznesenie podpísal iba predseda senátu najvyššieho súdu, keďže v zmysle § 172 ods. 5 Trestného poriadku (Vyhotovený rozsudok podpíše predseda senátu a ten, kto ho vypracoval...) v spojení s § 180 Trestného poriadku (Ak tento diel neustanovuje niečo iné, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia prvého dielu tejto hlavy o rozsudku) malo byť napadnuté uznesenie podpísané predsedom senátu, a nie všetkými sudcami, ako sa sťažovateľ mylne domnieva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí a pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola pri jej predbežnom prerokovaní ako celok odmietnutá, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi formulovanými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018